

Espills, cornucòpies i gintònics

Durant les passades falles, el Johan Sebastian Bach ha estat el lloc a València on més gent ha fet cua per prendre una copa, i això que no les donen precisament barates. Està al carrer del Mar, l'amo diu que és un jardí, però cal veure'l...

A. Robles

Sí, us sorprendrà. Anar pel carrer del Mar i trobar-vos de sobte la façana d'un palau de planta gòtica acabada de pintar, amb els balcons empolainats i quallats d'espelmes enceses, les

dins. Si no n'hi ha, i si la vostra curiositat és tanta que ningú ni res no us pot obligar a moure, haureu d'esperar una estona, si és que voleu fer-hi una ullada. ¿Ho heu aconseguit ja? No em negareu que el que teniu a la vista no us ha deixat d'una peça. El responsable de tota aquesta història es diu Antonio López Martínez. I, segons ell mateix assegura, ha canviat la seua vella professió de jardiner per la de «cubataire».

«Fa nou anys vaig muntar un bar en una casa de la meua propietat a Múrcia. De nom li vaig posar «La Granja». Jo crec que aquella història la va entendre tothom, llevat de la gent de Múrcia. L'acceptaren

els catalans, els madrilenys, però els murcians no. No em vaig inspirar en res a l'hora de realitzar l'obra, va sorgir així, a mi m'agradava i punt. Hi havia gent que em deia que allò era horrorós. Jo els contestava a tots el mateix. Si no us agrada, alceu-vos i aneu-vos-en per on heu entrat. La Granja era ma casa i a qui havia d'agradar, en primer lloc, era a mi».

Abans de prosseguir cal explicar que la iconografia dels dos bars que ha muntat Antonio és «característica», per dir-ho d'alguna manera. S'ha de començar per la llum, aconseguida a base d'espelmes, llevat dels lavabos. La llum elèctrica és prohibida. Les parets són plenes d'antiguitats i objectes de culte religiós, sense descartar les ver-

La llum elèctrica és prohibida.

parets plenes d'espills i de cornucòpies i les finestres adornades amb testos de gladiols és, com a mínim, sorprenent.

Si la posada en escena us ha semblat suggeridora —en realitat l'han extreta d'un gravat del segle XVIII—, estiguen segurs que us acostareu a la porta. A la frontissa, al costat esquerre, un petit rètol anuncia: Johan Sebastian Bach. No, no és la casa on va nàixer el cèlebre compositor, com deia un xicot que passava per la porta a una amiga seua. És el nom d'un nou *pub* que s'ha obert a València. La porta de l'establiment serà tancada. Empenteu, us obrirà un guàrdia de seguretat i, si hi ha algun lloc lliure, us deixarà passar

ges en fornícules ni els cristos sagnants en mans de la seua mare. Damunt les taules, pilastres i escales, rams enormes de flors: roses blanques, roges, roses, grogues, clavells, lliris d'Etiòpia, begonyes. Al terra, o aprofitant els racons, s'hi han ubicat natures mortes a base de fruita natural, blat, cigrons, civada, ordi, ceràmica i botelles de vidre.

Pètals de rosa i rames de farigola poden estar perfectament espargits per terra o davant algun altaret.

Si ho penses bé, el bar és com una immensa creu de maig, tot i que el seu amo ho nega. «M'han dit que sembla un pati andalús i que té aire de catedral. Ni una cosa ni l'altra. Per al meu gust és excessivament recarregat, però ja ho aclarirem. No vull dir-te quant ens ha costat, però et puc assegurar que molts milions —vora quaranta, segons hem pogut saber— i més que en gastarem quan mamprenquem la reconstrucció del pati de l'edifici, que és on realment hi haurà el bar, i que ara està completament en ruïnes».

Antonio s'alça per ensenyar-nos el pati. Quan hi arribem, ens diu que de moment només hi ha quatre lleons. Per

primera vegada en la vida arribe a entendre amb tota la profunditat la frase: «Ací fa olor a tigre», que, com que són germans de raça, supose que fan la mateixa olor.

Ens acostem a diverses gàbies. Antonio sembla tenir molta confiança en els animals perquè a un d'ells el crida pel seu nom: «¡Leonardo!». I Leonardo s'acosta, per a terror nostre i orgull del seu amo, amb un pas indolent i parsimoniós. «Mira —diu Antonio— es

ments. Jo crec que el bar estarà obert fins que ens cansem. L'únic secret del funcionament d'un lloc com aquest és que cada dia en canviem el decorat». I és cert, vull dir que nosaltres hem pogut comprovar com de nit es retira l'*atrezzo* i la decoració i es torna a muntar quasi per complet l'endemà. El mateix passa amb les flors, que es canvien cada tres dies i que suposen una despesa de 100.000 pessetes cada vegada que es duu a terme l'operació.

Entre pati andalús i catedral, i amb una certa olor a «tigre».

posa així perquè el toqueu». Leonardo té set anys i és tan gran que en la posició que adopta només aconseguim de veure-li el lloç. El cap i les potes romanen ocults per parets.

Antonio intenta convèncer-nos que el toqueu i ho aconsegueix. Moment que Leonardo tria per girar-se amb la boca oberta. No passa res. Leonardo sembla que hi està acostumat. Els altres tres lleons són una mica més ferotges. Antonio els crida, però només es deixen veure les femelles. Pel que es veu, el rei del serrall, una autèntica bèstia parda, no sembla estar massa interessat en la nostra presència. Esperem que tampoc no ho estarà en les persones que vagen al Johan Sebastian Bach, perquè Antonio té la idea d'integrar els animals en el jardí que pensa construir en el pati.

«En total —diu Antonio— el palau té 2.800 metres quadrats construïts. És propietat de l'esposa d'Alfonso Armada Comín, marquès de Santa Cruz, i hem intentat restaurar-lo mantenint un gran respecte per l'edifici, una construcció gòtica del segle XV, que fou intervingut posteriorment en el XVIII i se'l despullà d'alguns dels seus ele-

«A mi, m'agrada molt la música clàssica i la meua intenció és la de condicionar el local per oferir concerts de música de cambra un parell de voltes a la setmana. No m'agradaria que al Johan Sebastian Bach passàs el mateix que a «La Granja», a Múrcia. És a dir, m'agradaria que la gent el respectàs i el volgués, perquè aquest lloc, com l'altre, és, en primer lloc, casa meua. Una casa que jo òbric a tothom, però no als estúpids. La meua idea inicial, quan vaig muntar el bar a Múrcia, era que la gent vingués al *pub* a prendre tot el que li abellesca, però sense tenir perquè pagar obligatòriament. A l'eixida es podia deixar en un caixonet d'almoines una quantitat simbòlica, d'acord amb la consumició, però aquesta idea no va funcionar, per això ara hi tenim cambrers i un guàrdia de seguretat a la porta».

Abandonem el Johan Sebastian Bach quan estan a punt d'obrir les portes. El bar —com diu Antonio— està pensat perquè cadascú hi trobe el seu lloc, el seu ambient. L'ex-conseller Guardiola sembla que l'ha trobat durant les passades falles. Entrant, a mà esquerra. □

JKONO